Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 16. októbra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2003/96/ES – Zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny – Článok 21 ods. 5 tretí pododsek – Oslobodenie malých výrobcov elektriny od dane v prípade, keď vyrobená elektrická energia podlieha zdaneniu – Absencia vnútroštátnej dane z konečnej spotreby elektrickej energie počas povoleného prechodného obdobia – Článok 14 ods. 1 písm. a) – Povinnosť oslobodiť od dane energetické výrobky a elektrinu používané na výrobu elektriny“

Vo veci C-270/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) z 13. apríla 2018 a doručený Súdnemu dvoru 19. apríla 2018, ktorý súvisí s konaním:

UPM France SAS

proti

Premier ministre,

Ministre de l'Action et des Comptes publics,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan (spravodajca), sudcovia I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič a C. Lycourgos,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: D. Dittert, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. marca 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– UPM France SAS, v zastúpení: G. de Cordes, avocat,

– francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, E. de Moustier a A. Alidière, splnomocnení zástupcovia,

– španielska vláda, v zastúpení: A. Rubio González a V. Ester Casas, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: A. Armenia a C. Perrin, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: francúzština.

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 23. mája 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 ods. 1 písm. a) a článku 21 ods. 5 tretieho pododseku smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, 2003, s. 51; Mim. vyd. 09/001, 405).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou UPM France SAS (ďalej len „UPM“) na jednej strane a Premier ministre (predseda vlády) a ministre de l'Action et des Comptes publics (minister pre verejnú činnosť a verejné účty) vo veci zdanenia dodávok zemného plynu určeného na kombinovanú výrobu tepla a elektriny.

Právny rámec

Právo Únie

3 V odôvodneniach 2 až 5, 24 a 25 smernice 2003/96 sa uvádza:

„(2) neexistencia ustanovení spoločenstva, ktoré by ukladali minimálne sadzby zdanenia na elektrinu a energetické výrobky iné, ako sú minerálne oleje, môže negatívne ovplyvniť náležité fungovanie vnútorného trhu;

(3) náležité fungovanie vnútorného trhu a dosiahnutie cieľov ostatných politík spoločenstva si vyžaduje stanovenie minimálnych úrovní zdaňovania na úrovni spoločenstva pre väčšinu energetických výrobkov, vrátane elektriny, zemného plynu a uhlia;

(4) značné rozdiely vo vnútroštátnych úrovniach energetickej dane uplatňovanej členskými štátmi by sa mohli ukázať ako škodlivé pre náležité fungovanie vnútorného trhu;

(5) stanovenie primeraných minimálnych úrovní zdaňovania môže umožniť zníženie rozdielov vo vnútroštátnych úrovniach zdaňovania;

…

(24) členským štátom by sa malo dovoliť uplatňovať určité iné oslobodenia od daní alebo daňové úľavy tam, kde to nebude poškodzovať náležité fungovanie vnútorného trhu a nebude to mať za následok deformácie hospodárskej súťaže;

(25) najmä kombinovaná výroba tepla a elektrickej energie a aby sa podporovalo používanie alternatívnych energetických zdrojov, môžu mať obnoviteľné formy energie nárok na uprednostňovanie.“

4 Článok 1 smernice 2003/96 stanovuje, že členské štáty zdaňujú energetické výrobky a elektrinu v súlade s touto smernicou.

5 Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice:

„Okrem všeobecných ustanovení stanovených v smernici [Rady 92/12/EHS z 25. februára 1992 o všeobecnom systéme, držbe, preprave a kontrole tovarov podliehajúcich spotrebným daniam (Ú. v. ES L 76, 1992, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 179] o používaní zdaniteľných výrobkov, ktoré sú oslobodené od daní a bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva, členské štáty oslobodzujú od daní na základe podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správneho a spravodlivého uplatňovania takýchto oslobodení od daní a zabránenia krátenia daní, daňových únikov a zneužívania:

a) energetické výrobky a elektrinu používanú na výrobu elektriny a elektrinu používanú na udržiavanie schopnosti vyrábať elektrinu. Členské štáty môžu však z dôvodov environmentálnej politiky tieto výrobky zdaňovať bez toho, aby museli dodržiavať minimálne úrovne zdaňovania stanovené v tejto smernici. V takomto prípade zdaňovanie týchto výrobkov sa neberie do úvahy na účely splnenia minimálnej úrovne zdaňovania elektriny stanovenej v článku 10“.

6 V článku 15 ods. 1 písm. c) tej istej smernice sa uvádza:

„Bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva, členské štáty môžu pod daňovým dohľadom uplatňovať úplné alebo čiastočné oslobodenia od daní alebo daňové úľavy v úrovniach zdaňovania na:

…

c) energetické výrobky a elektrinu používan[é] na kombinovanú výrobu tepla a elektriny“.

7 Článok 18 smernice 2003/96 stanovuje osobitné prechodné opatrenia pre niekoľko členských štátov. Pokiaľ ide o Francúzsku republiku, v článku 18 ods. 10 tejto smernice sa uvádza:

„Francúzska republika smie uplatňovať úplné alebo čiastočné oslobodenia od daní z energetických výrobkov a elektriny používaných štátnymi, regionálnymi a miestnymi vládnymi orgánmi alebo ostatnými orgánmi spravovanými verejným právom ohľadom činností alebo úkonov, v ktorých účinkujú ako verejné orgány do 1. januára 2009.

Francúzska republika smie do 1. januára 2009 uplatňovať prechodné obdobie na prispôsobenie svojej súčasnej sústavy zdaňovania elektriny ustanoveniam tejto smernice. Počas tohto obdobia sa pri hodnotení toho, či sa dodržiavajú minimálne sadzby stanovené v tejto smernici, zohľadní všeobecná priemerná úroveň súčasného miestneho zdaňovania elektriny.“

8 Podľa článku 21 uvedenej smernice:

„1. Okrem všeobecných ustanovení vymedzujúcich zdaniteľnú udalosť a ustanovení pre platbu stanovených v smernici [92/12] daň z energetických výrobkov vzniká tiež pri objavení sa zdaniteľných udalostí spomenutých v článku 2 ods. 3.

…

5. …

Subjekt vyrábajúci elektrinu pre svoju vlastnú spotrebu sa považuje za distribútora. Napriek článku 14 ods. 1 písm. a) členské štáty môžu oslobodiť od daní malých výrobcov elektriny za podmienky, že zdaňujú energetické výrobky používané na výrobu uvedenej elektriny.

…“

9 Článok 28 smernice 2003/96 stanovuje, že členské štáty uplatňujú ustanovenia tejto smernice od 1. januára 2004, okrem ustanovení článku 16 a článku 18 ods. 1 tejto smernice, ktoré môžu členské štáty uplatňovať od 1. januára 2003.

Francúzske právo

10 Code des douanes (Colný kódex) vo svojom článku 266d v znení uplatniteľnom od 1. januára 2004 do 31. decembra 2006 uvádzal:

„Zemný plyn… podlieha vnútroštátnej spotrebnej dani pri jeho dodaní konečnému spotrebiteľovi.“

11 Článok 266d ods. 3 Colného kódexu v znení uplatniteľnom od 1. januára 2006 do 31. decembra 2006 stanovoval:

„…

Dodávky plynu sú takisto oslobodené od dane, ak sú určené na použitie:

…

c) ako palivo na výrobu elektriny, počnúc 1. januárom 2006, s výnimkou prípadu, ak sú dodávky plynu určené na použitie v zariadeniach uvedených v článku 266d A.“

12 Článok 266d A Colného kódexu v znení uplatniteľnom od 1. januára 2006 znel takto:

„Dodávky zemného plynu a minerálnych olejov určené na použitie v rámci kogeneračných zariadení na účely kombinovanej výroby tepla a elektriny alebo tepla a mechanickej energie sú oslobodené od vnútroštátnych spotrebných daní stanovených v článkoch 265 a 266d na obdobie piatich rokov od spustenia uvedených zariadení do prevádzky. …

Toto oslobodenie sa vzťahuje na zariadenia, ktoré boli spustené do prevádzky najneskôr 31. decembra 2007. …

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 UPM na účely svojej činnosti výroby papiera prevádzkuje kogeneračné zariadenie na kombinovanú výrobu tepla a elektriny, v ktorom používa zemný plyn ako palivo.

14 Na zemný plyn, ktorý bol spoločnosti UPM dodaný v období od 1. januára 2004 do 1. apríla 2008, uplatnil jeho dodávateľ, ktorý zaň zaplatil určitú sumu, vnútroštátnu spotrebnú daň pre zemný plyn (ďalej len „TICGN“) podľa článku 266d Colného kódexu.

15 UPM, ktorá sa domnievala, že časť týchto dodávok zemného plynu použitá na výrobu elektriny mala byť od uvedenej dane oslobodená podľa článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96, podala na Tribunal administratif de Cergy-Pontoise (Správny súd Cergy-Pontoise, Francúzsko) návrh na vrátenie tejto dane, ako aj na náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku toho, že Francúzska republika oneskorene prebrala túto smernicu.

16 Rozsudkom zo 17. júla 2013 Tribunal administratif de Cergy-Pontoise (Správny súd Cergy-Pontoise) po tom, čo rozhodol o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k sumám vráteným za obdobie od 1. januára 2007 do 31. marca 2008, v zostávajúcej časti zamietol návrhy spoločnosti UPM. Rozsudkom z 15. marca 2016 Cour administrative d'appel de Versailles (Odvolací správny súd Versailles, Francúzsko) zamietol odvolanie spoločnosti UPM z dôvodu, že zemný plyn používaný touto spoločnosťou spadá výlučne do pôsobnosti článku 15 uvedenej smernice, a nie do článku 14 tej istej smernice a že režim zdanenia tohto zemného plynu nie je oddeliteľný podľa toho, či bol tento plyn určený na výrobu tepla alebo na výrobu elektrickej energie.

17 Dňa 17. mája 2016 podala UPM kasačný opravný prostriedok proti tomuto rozsudku na vnútroštátny súd, Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko).

18 Tento súd uvádza, že dôvod uvedený spoločnosťou UPM v tomto opravnom prostriedku sa zakladá na rozsudku zo 7. marca 2018, Cristal Union (C-31/17, EU:C:2018:168), v ktorom Súdny dvor konštatoval, že článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 sa má vykladať v tom zmysle, že povinné oslobodenie od dane upravené v tomto ustanovení sa uplatňuje na energetické výrobky používané na výrobu elektriny, ak sa tieto výrobky používajú na kombinovanú výrobu elektriny a tepla v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) tejto smernice.

19 Vnútroštátny súd však uvádza, že Ministre de l'Action et des Comptes publics, ktorý je odporcom vo veci samej, tvrdí, že aj za predpokladu, že článok 15 smernice 2003/96 nie je jediným ustanovením uplatniteľným na situáciu spoločnosti UPM, jej zdanenie je v súlade s cieľmi tejto smernice, keďže článok 14 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice treba vykladať s prihliadnutím na článok 21 ods. 5 tretí pododsek tejto smernice, z ktorého vyplýva, že oslobodenie zemného plynu použitého na výrobu elektrickej energie podlieha zdaneniu vyrobenej elektriny, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

20 Vnútroštátny súd uvádza, že podľa ustanovení článku 18 ods. 10 druhého pododseku smernice 2003/96 mala Francúzska republika do 1. januára 2009 prechodné obdobie na prispôsobenie svojho systému zdaňovania elektriny pred zavedením harmonizovanej spotrebnej dane. Až od nadobudnutia účinnosti loi n° 2010-1488 du 7 décembre 2010 portant nouvelle organisation du marché de l'électricité (zákon č. 2010-1488 zo 7. decembra 2010 o reorganizácii trhu s elektrinou) (JORF z 8. decembra 2010, s. 21467) bola zavedená vnútroštátna daň z konečnej spotreby elektrickej energie.

21 Francúzska republika nezaviedla vnútroštátne zdanenie elektrickej energie počas obdobia od 1. januára 2004 do 31. decembra 2006, o ktoré ide v spore vo veci samej. Spotreba elektriny bola zaťažená len príspevkom na služby vo verejnom záujme a miestnymi daňami, ktoré boli vymerané z nezdanenej sumy na faktúre za elektrinu. Subjekty vyrábajúce elektrinu pre svoju vlastnú spotrebu však boli oslobodené od miestnej dane z elektriny.

22 V dôsledku toho je podľa vnútroštátneho súdu potrebné určiť, či oslobodenie od dane, ktoré môžu členské štáty poskytnúť malým výrobcom elektriny na základe článku 21 ods. 5 tretieho pododseku smernice 2003/96, môže vyplývať, ako to tvrdí Ministre de l'Action et des Comptes publics, zo situácie, ako je situácia existujúca v období pred 1. januárom 2011, počas ktorej Francúzska republika ešte nezaviedla vnútroštátnu daň z konečnej spotreby elektrickej energie, a v dôsledku toho ani oslobodenie od tejto dane pre malých výrobcov. Treba tiež určiť, ako treba vnímať vzájomnú spojitosť ustanovení článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96 a článku 21 ods. 5 tretieho pododseku tejto smernice, najmä s cieľom zistiť, či zahŕňa minimálne zdanenie vyplývajúce zo zdanenia elektrickej energie vyrobenej zo zemného plynu, ktorého použitie bolo oslobodené od dane, alebo z oslobodenia výroby elektrickej energie od dane, pričom členský štát je povinný zdaniť použitý zemný plyn.

23 Za týchto podmienok Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa ustanovenia [článku 21 ods. 5 tretieho pododseku smernice 2003/96] vykladať v tom zmysle, že oslobodenie od dane, ktoré členské štáty na základe týchto ustanovení priznávajú malým výrobcom elektriny pod podmienkou, že zdaňujú energetické výrobky používané na výrobu uvedenej elektriny, môže vyplývať zo situácie, akou je situácia [vo veci samej] v období pred 1. januárom 2011, počas ktorej [Francúzska republika], ako to umožňovala [táto] smernica, ešte nezaviedla vnútroštátnu daň z konečnej spotreby elektriny a v dôsledku toho ani oslobodenie od tejto dane v prospech malých výrobcov?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, ako sa majú vykladať ustanovenia [článku 14 ods. 1 písm. a) uvedenej] smernice v spojení s ustanoveniami [článku 21 ods. 5 tretieho pododseku tejto smernice] z pohľadu malých výrobcov, ktorí spotrebúvajú elektrinu, ktorú vyrábajú na účely svojej činnosti? Zahŕňajú tieto ustanovenia predovšetkým minimálne sadzby zdanenia vyplývajúce buď zo zdanenia vyrobenej elektriny s oslobodením použitého zemného plynu od dane, alebo z oslobodenia výroby elektriny od dane, pričom členský štát je tak povinný zdaniť použitý zemný plyn?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

24 Francúzska vláda spochybňuje prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, keďže podľa nej odpoveď na položené otázky nie je nevyhnutná na účinné vyriešenie sporu vo veci samej.

25 Podľa tejto vlády Francúzska republika počas prechodného obdobia, ktoré mal tento členský štát na prispôsobenie svojho režimu zdaňovania elektriny podľa článku 18 ods. 10 smernice 2003/96, mohla zachovať svoj vnútroštátny systém zdaňovania elektriny, keďže rešpektovala minimálne sadzby dane stanovené touto smernicou.

26 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu právneho pravidla Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26 a citovaná judikatúra).

27 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad právneho predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo aj ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27 a citovaná judikatúra).

28 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že na vnútroštátny súd bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý návrh spoločnosti UPM smerujúci na získanie vrátenia TICGN stanovenej v článku 266d Colného kódexu, pričom táto spoločnosť sa domnievala, že časť zemného plynu spotrebovaného na výrobu elektriny mala byť oslobodená od tejto dane v súlade s článkom 14 ods. 1 písm. a) smernice 2003/96.

29 Za týchto podmienok sa nezdá, že by prejudiciálne otázky, pokiaľ sa týkajú výkladu ustanovení práva Únie v kontexte konania pred vnútroštátnym súdom, boli zjavne irelevantné.

30 V tejto súvislosti nie je rozhodujúce, že Francúzska republika mala podľa článku 18 ods. 10 smernice 2003/96 prechodné obdobie na prispôsobenie svojho systému zdaňovania elektriny ustanoveniam tejto smernice, keďže tieto úvahy sa týkajú podstaty odpovedí, ktoré sa majú poskytnúť na položené otázky, a nie ich prípustnosti.

31 V dôsledku toho treba tieto prejudiciálne otázky považovať za prípustné.

O prvej otázke

32 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta smernice 2003/96 vykladať v tom zmysle, že Francúzska republika mohla počas prechodného obdobia, ktoré jej bolo priznané v súlade s článkom 18 ods. 10 druhým pododsekom tejto smernice do 1. januára 2009 a počas ktorého tento členský štát nezaviedol systém zdanenia elektriny stanovený predmetnou smernicou, uplatňovať oslobodenie od dane, ktoré článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta uvedenej smernice zavádza pre malých výrobcov elektrickej energie za predpokladu, že odchylne od článku 14 ods. 1 písm. a) danej smernice sú zdanené energetické výrobky použité na výrobu tejto elektrickej energie.

33 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že v období od 1. januára 2004 do 1. apríla 2008 bola UPM povinná platiť TICGN pre zemný plyn, ktorý použila na výrobu elektriny. Okrem toho je nesporné, že takto vyrobená elektrická energia, ktorá bola využitá pre vlastnú spotrebu tejto spoločnosti, nepodliehala miestnym daniam z elektriny.

34 Francúzska vláda tvrdí, že ak vyrobená elektrická energia bola v skutočnosti oslobodená od dane, energetické výrobky určené na jej výrobu musia byť zdanené. Smernica 2003/96 totiž sama osebe zahŕňa minimálne zdanenie elektriny, ktoré vyplýva buď zo zdanenia elektriny vyrobenej s oslobodením od dane energetických výrobkov použitých na výrobu tejto elektriny, alebo z minimálneho zdanenia energetických výrobkov použitých na výrobu elektriny, ak je táto elektrina oslobodená od dane.

35 V tomto kontexte chce vnútroštátny súd vedieť, či zdanenie zemného plynu, ktorý používa žalobkyňa vo veci samej na výrobu elektriny, zatiaľ čo Francúzska republika nezaviedla ani vnútroštátnu daň z konečnej spotreby elektrickej energie uvedenú v bode 20 tohto rozsudku, a v dôsledku toho ani oslobodenie od tejto dane v prospech malých výrobcov, je v súlade s článkom 21 ods. 5 tretím pododsekom druhou vetou smernice 2003/96.

36 Treba pripomenúť, že smernica 2003/96 stanovuje zavedenie harmonizovaného zdanenia energetických výrobkov a elektriny.

37 V tejto súvislosti z cieľov sledovaných touto smernicou vyplýva, že táto smernica stanovuje harmonizovaný daňový režim pre energetické výrobky a elektrinu, ktorého cieľom je, ako vyplýva z odôvodnení 2 až 5 a 24 danej smernice, podporovať riadne fungovanie vnútorného trhu v odvetví energetiky tým, že sa vylúči najmä narušenie hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. marca 2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, bod 29, a z 27. júna 2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, bod 34).

38 Na tieto účely, pokiaľ ide predovšetkým o elektrinu, normotvorca Únie rozhodol, ako vyplýva najmä zo strany 5 dôvodovej správy návrhu smernice Rady o reštrukturalizácii právneho rámca Spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov (Ú. v. ES C 139, 1997, s. 14), uložiť členským štátom podľa článku 1 smernice 2003/96 povinnosť zdaniť distribuovanú elektrinu, pričom energetické výrobky

používané na jej výrobu musia byť zároveň oslobodené od dane, a to s cieľom predísť dvojitému zdaneniu elektriny (rozsudky zo 7. marca 2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, bod 30, a z 27. júna 2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, bod 35).

39 Článok 14 ods. 1 písm. a) prvá veta smernice 2003/96 stanovuje, že členské štáty sú povinné oslobodiť energetické výrobky a elektrinu, ktoré sú použité najmä na výrobu elektriny. Podľa článku 21 ods. 5 prvého pododseku tejto smernice elektrina a zemný plyn, ktoré sú použité na výrobu elektriny, podliehajú zdaneniu v okamihu ich dodania zo strany distribútora alebo ďalšieho distribútora.

40 Článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta uvedenej smernice však stanovuje výnimku z týchto ustanovení v prospech malých výrobcov, pričom členské štáty môžu oslobodiť elektrinu vyrobenú týmito malými výrobcami za predpokladu, že zdania energetické výrobky použité na výrobu tejto elektriny.

41 Výnimkou z tejto zásady zdanenia elektriny na výstupe je, že článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta tejto smernice umožňuje členským štátom oslobodiť elektrinu vyrábanú malými výrobcami, ktorú títo výrobcovia využijú na vlastnú spotrebu, pod podmienkou, že títo výrobcovia zdaňujú energetické výrobky použité na výrobu tejto elektriny (rozsudok z 27. júna 2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, bod 36).

42 Súdny dvor už v bode 37 rozsudku z 27. júna 2018, Turbogás (C-90/17, EU:C:2018:498), rozhodol, že ustanovenia uvedeného článku 21 ods. 5 tretieho pododseku druhej vety, ktoré sa týkajú malých výrobcov, upravujú výlučne spôsoby, podľa ktorých elektrina podlieha režimu harmonizovaného zdanenia, zavedenému smernicou 2003/96, s cieľom vyhnúť sa najmä administratívnym nákladom spojeným so zdanením za týchto osobitných okolností.

43 Zdaňovanie zemného plynu dotknuté vo veci samej však nemožno považovať za vyplývajúce z režimu výnimky, ktorý je so zreteľom malých výrobcov stanovený v článku 21 ods. 5 treťom pododseku druhej vete tejto smernice. Francúzska republika totiž nezaviedla režim zdanenia elektriny, od ktorého sa podľa tohto ustanovenia možno odchýliť.

44 Podľa článku 18 ods. 10 druhého pododseku smernice 2003/96 bolo totiž Francúzskej republike priznané prechodné obdobie do 1. januára 2009 na to, aby svoj režim zdaňovania elektriny prispôsobila ustanoveniam tejto smernice.

45 Až do tohto dátumu tak dodržiavanie minimálnych úrovní zdanenia stanovených v smernici 2003/96 predstavovalo spomedzi pravidiel zdanenia elektriny stanovených právom Únie jedinú povinnosť, ktorá bola uložená Francúzskej republike (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Messer France, C-103/17, EU:C:2018:587, bod 23).

46 Francúzska republika bola teda oprávnená zachovať svoj systém zdaňovania elektriny existujúci pred nadobudnutím účinnosti smernice 2003/96.

47 Súdny dvor však už v bode 31 rozsudku z 25. júla 2018, Messer France (C-103/17, EU:C:2018:587), konštatoval, že za obdobie, o ktoré ide vo veci samej, Francúzska republika nezmenila svoj systém zdanenia elektriny, aby vytvorila takúto spotrebnú daň. Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že táto daň bola zavedená zákonom č. 2010-1488 zo 7. decembra 2010 o reorganizácii trhu s elektrinou, ktorý je uvedený v bode 20 tohto rozsudku, a bola ním zavedená vnútroštátna daň z konečnej spotreby elektrickej energie.

48 Ako Súdny dvor pripomenul v bode 42 tohto rozsudku, článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta smernice 2003/96 predstavuje len spôsob uplatňovania harmonizovaného režimu zdanenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, bod 37). Pokiaľ teda ide o vec samu, Francúzska republika sa nemôže odvolávať na spôsob uplatnenia režimu, ktorý nebol v čase skutkových okolností súvisiacich s touto vecou zavedený.

49 Pokiaľ ide o tvrdenie francúzskej vlády týkajúce sa prechodného režimu stanoveného v článku 18 ods. 10 druhom pododseku smernice 2003/96, treba pripomenúť, že tento prechodný režim sa musí vykladať striktne (pozri analogicky rozsudky zo 7. decembra 2006, Eurodental, C-240/05, EU:C:2006:763, bod 54, a z 27. februára 2019, Grécko/Komisia, C-670/17 P, EU:C:2019:145, bod 52). Zo znenia tohto ustanovenia pritom vyplýva, že prechodné obdobie, ktoré je v ňom stanovené, sa týka len možnosti Francúzskej republiky prispôsobiť svoj systém zdaňovania elektrickej energie, a nie systém zdaňovania energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny.

50 Takýto výklad článku 18 ods. 10 druhého pododseku smernice 2003/96 je potvrdený skutočnosťou, že normotvorca Únie takéto výrobky výslovne zahrnul do rámca prechodného režimu uvedeného v prvom pododseku tohto článku 18 ods. 10, ktorý spresňuje, že Francúzska republika môže uplatňovať úplné alebo čiastočné oslobodenia od dane alebo zníženia pre uvedené energetické výrobky a elektrinu používanú štátom, regionálnymi a miestnymi orgánmi alebo inými subjektmi, ktoré sa spravujú verejným právom.

51 Preto počas prechodného obdobia uvedeného v článku 18 ods. 10 druhom pododseku smernice 2003/96 boli ustanovenia týkajúce sa oslobodenia energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny obsiahnuté v tejto smernici plne uplatniteľné na Francúzsku republiku.

52 Ako už Súdny dvor uviedol, ak mal normotvorca Únie v úmysle umožniť členským štátom odchýliť sa od tohto režimu povinného oslobodenia od dane zavedeného smernicou 2003/96, urobil tak výslovne, a to v článku 14 ods. 1 písm. a) druhej vete tejto smernice, podľa ktorého môžu členské štáty zdaniť energetické výrobky používané na výrobu elektriny z dôvodov, ktoré sa týkajú ochrany životného prostredia, a v článku 21 ods. 5 treťom pododseku tejto smernice, na základe ktorého členské štáty, ktoré oslobodzujú od dane elektrinu vyrobenú malými výrobcami elektriny, musia zdaniť energetické výrobky používané na jej výrobu (rozsudok zo 7. marca 2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, bod 27).

53 Zo štruktúry smernice 2003/96 teda vyplýva, že okrem týchto dvoch osobitných prípadov sa povinné oslobodenie energetických výrobkov používaných na výrobu elektriny stanovené v článku 14 ods. 1 písm. a) prvej vete tejto smernice uplatňuje na členské štáty bezpodmienečne (rozsudok zo 7. marca 2018, Cristal Union, C-31/17, EU:C:2018:168, bod 28).

54 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta smernice 2003/96 sa má vykladať v tom zmysle, že Francúzska republika nemohla počas prechodného obdobia, ktoré jej bolo priznané v súlade s článkom 18 ods. 10 druhým pododsekom tejto smernice do 1. januára 2009 a počas ktorého tento členský štát nezaviedol systém zdanenia elektriny stanovený predmetnou smernicou, uplatňovať oslobodenie od dane, ktoré článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta uvedenej smernice zavádza pre malých výrobcov elektrickej energie za predpokladu, že odchylne od článku 14 ods. 1 písm. a) danej smernice sú zdanené energetické výrobky použité na výrobu tejto elektrickej energie.

O druhej otázke

55 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny sa má vykladať v tom zmysle, že Francúzska republika nemohla počas prechodného obdobia, ktoré jej bolo priznané v súlade s článkom 18 ods. 10 druhým pododsekom tejto smernice do 1. januára 2009 a počas ktorého tento členský štát nezaviedol systém zdanenia elektriny stanovený predmetnou smernicou, uplatňovať oslobodenie od dane, ktoré článok 21 ods. 5 tretí pododsek druhá veta uvedenej smernice zavádza pre malých výrobcov elektrickej energie za predpokladu, že odchylne od článku 14 ods. 1 písm. a) danej smernice sú zdanené energetické výrobky použité na výrobu tejto elektrickej energie.

Podpisy